

A TAK JE TU ATAK

24

ODRAZ V OČÍCH

Městem chodím jako přízrak, kterej nejde přehlédnout
Já... já se bojím bejt sám sebou, snažím se očím nevyhnout
Potkávám přízraky, možná jsou podobný
Předstíraj život a pohodlí
Nebo je opravdu štěstí jen chorobný
A přeje hloupým, kdo ví...

Odraz v očích tvých... a ty se díváš, přitom nic nevidíš
Odraz v očích tvých... za svý sobectví už se ani nestydíš
Odraz v očích tvých... něco říkáš, ale nic necítíš
Odraz v očích tvých... když se do nich podívám... vím, co víš...

Proč tak bolí toužit po něčem, co se jinejm nelíbí
Sám... sám se ničíš, když se zapíráš, je to problém velrybí
Pokládám otázku přízrakům v temnotách
Odpověď nacházím v ní
A tak jen slýchávám ticho jak v mrákotách
Kéž bych byl normální

Gipsy.cz
(album Upgrade)

Když mi táhlo na 23 let, žil jsem normální život, jako každý jiný. Někde jsem bydlel, nějak jsem si vydělával a měl pocit, že už mám vyhráno. Jako producent jsem stále dokázal vydělávat poměrně slušné peníze, Syndrom Snopp byl na vrcholu své dosavadní kariéry a začal vznikat velmi zajímavý projekt, který mě bavil čím dál tím víc.

Místo agresivních bojových sportů jsem objevil svůj další talent – free-style akrobacii. Bojové prvky se zde používaly jen pro vizuální efekt, ale byl to především sport a to mě moc bavilo. Začal jsem chodit do Sokola Na Balkáně, kam jsem chodil i 4x do týdne. V akrobacii jsem byl velmi dobrý, protože jsem byl menší drobnější postavy, a tak jsem dokázal s minimální námahou provádět i velmi složité skoky. To, co jsem vnímal doposud jako nedostatek, se najednou proměnilo ve výhodu. S místní partičkou jsme občas točili amatérská videa a akrobatické prvky se začaly ukazovat i v mých videoklipech. Život byl prostě fajn a já si neměl na co stěžovat. Jenže jednoho zvláštního rána se mi udělalo nějak zle. Vstal jsem asi ve 4 a najednou jsem nemohl popadnout dech.

Po deseti minutách to skončilo a já tomu dál nevěnoval pozornost. Přisuzoval jsem to tomu, že jsem to asi včera večer přehnal s kávou. Asi tak za týden se to ale zopakovalo. Tentokrát jsem ale nemohl ani stát na nohou. Měl jsem pocit, že umírám. Doopravdy jsem cítil, jak mě opouští život a moje srdce postupně selhává. Najednou to přestalo. Začal jsem přemýšlet nad tím, co se tu děje. Jsem nějak nemocný? Já doktory fakt nesnášel a do poslední chvíle jsem tam nechtěl jít. Nakonec jsem se rozhodl přeci jen po deseti letech zajít k praktickému lékaři. Vzali mi krev a za nějakou dobu mi volali.

V telefonu byla sestřička nějaká nervózní a říká mi: „Přijďte zítra do ordinace a nabereme krev ještě jednou. Něco se nám na tom nezdá.“ Byl jsem přesvědčený, že umírám. Rakovina, pomyslel jsem si. To mám z té ulice,